

Arrest

**nr. 42 803 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 11 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 juni 2003 het Rijk is binnengekomen, diende op 27 juni 2003 een asielaanvraag in.

1.2. Op 8 juli 2003 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 13 augustus 2003 nam de Commissaris-generaal de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.4. Op 12 maart 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 14 mei 2004, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.6. Op 24 mei 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 12 juni 2007 ter kennis gebracht.

1.7. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 18 juni 2007, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.8. Op 28 maart 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 juni 2007 onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 5 april 2008 ter kennis gebracht.

1.9. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 9 april 2008, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.10. Op 3 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 april 2008 onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen, die hem op 6 januari 2009 werden ter kennis gebracht, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 22 januari 2009, een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.12. Bij arrest nummer 25 904 van 10 april 2009 verwierp de Raad het beroep dat was ingesteld tegen de beslissingen van 3 december 2008.

1.13. Op 23 november 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 januari 2009 onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 28 november 2009 betekend.

1.14. Op 24 december 2009 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de beslissing van 23 november 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, in te trekken.

1.15. Op 7 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 januari 2009 onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, die verzoeker op 19 januari 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2009 werd ingediend door :

(B., S.)

(...)

nationaliteit: India

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De heer (B. S.) legde in bijlage een document voor ter staving van zijn identiteit. Dit blijkt echter geen aanvaardbaar identiteitsdocument te zijn in de zin van punt II C1-b van de omzendbrief van 21.06.2007, maar een bevel om het grondgebied te verlaten (26bis), hem uitgereikt op 08.07.2003. Dit document wordt dus bijgevolg niet weerhouden door onze diensten.

Wanneer betrokkene een kopie van het identiteitsdocument niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling of actualisatie op de eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over het identiteitsdocument beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid. Er dient hier opgemerkt te worden dat de wet vereist dat het identiteitsbewijs samen met de aanvraag tot regularisatie via art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, ingediend wordt. Artikel 9bis stelt namelijk uitdrukkelijk dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 19 januari 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 18.08.2003*

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.07.2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

(...)"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de wet van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoeker pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing na te streven, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidige verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient erop gewezen te worden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 12 juni 2007, 5 april 2008, op 6 januari 2009 en op 28 november 2009 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het aan verzoeker op 19 januari 2010 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat zijn raadsman bij aangetekend schrijven van 12 november 2009 zijn reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf heeft geactualiseerd. Hij stelt dat hij hierbij een kopie van zijn Indiaas paspoort heeft overgemaakt en bijgevolg voldaan heeft aan de verplichting om zijn identiteit te bewijzen.

4.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerking dat een aanvraag om machtiging tot verblijf aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden moet voldoen op het ogenblik van het indienen ervan en dat het naderhand rechtzetten van een grond van onontvankelijkheid niet bij wet is voorzien.

4.3. In de repliekmemoirie handhaaft verzoeker het ingeroepen middel. Hij verwijst naar arresten van de Raad waarin wordt aangegeven dat het volstaat dat de nodige identiteitsdocumenten worden overgemaakt vooraleer de beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt genomen.

4.4.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij schrijven gedateerd op 22 januari 2009 een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat verzoeker via een aangetekende brief van 12 november 2009 ter aanvulling van zijn aanvraag een afschrift van zijn nationaal paspoort overmaakte. Deze feiten worden door verweerder ook niet ter discussie gesteld. Verweerder houdt evenwel voor dat met stukken die erop gericht zijn om een aanvraag om machtiging aan te vullen, gelet op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen rekening dient gehouden te worden.

De Raad merkt op dat artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Uit deze bepaling kan niet afgeleid worden dat een vreemdeling niet in de mogelijkheid zou zijn om alsnog het bewijs van zijn identiteit aan het bestuur over te maken indien hij eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en hierbij naliet om dit stuk te voegen.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*). In de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geduïd dat een identiteitsdocument dient te worden voorgelegd in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*). Er wordt evenwel nergens toegelicht dat het vereiste identiteitsdocument bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd. De stelling van verweerder dat een later overgemaakt bewijsstuk niet in aanmerking kan genomen worden is ook niet in overeenstemming te brengen met het de door de wetgever nagestreefde doelstelling.

Noch uit de wettekst, noch uit de parlementaire voorbereidingen vloeit derhalve voort dat het bestuur de mogelijkheid zou hebben om bewijsstukken, die niet samen met de initiële aanvraag werden neergelegd, buiten beschouwing te laten. Los van de vaststelling dat de theorieën van verweerder geen enkele juridische basis hebben, dient bovendien te worden opgemerkt dat de bewering van verweerder dat verzoeker niet bewijst dat hij op de datum van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf over een identiteitsdocument beschikte incorrect is. Verzoeker heeft immers een afschrift overgemaakt van zijn paspoort dat op 9 december 1996 werd afgeleverd en dat geldig is tot 8 december 2016, zodat verweerder niet kan voorhouden dat verzoeker op 28 januari 2009, datum waarop hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, niet beschikte over een identiteitsdocument.

In casu is niet betwist dat verweerder geweigerd heeft om rekening te houden met de bewijswaarde van een stuk dat hem ter beschikking werd gesteld alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verweerder toont niet aan dat zijn standpunt dat hij het voorgelegde bewijsstuk niet in aanmerking diende te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing steun vindt in enige wetsbepaling. Er dient dan ook te worden besloten dat verweerder, door het onterecht buiten beschouwing te laten van een bewijsstuk, niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding en de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Verzoeker kan dan ook gevolgd worden in zijn stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.4.2. Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van het andere in het onderzochte middel aangehaalde rechtsbeginsel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK